

πιν διάφορα «Μυστήρια» και «Θαύματα» της Παρθένου και των Ἀγίων, οἵτινες παρουσιάζοντα εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ δύος δὲ ἀπὸ μηχανῆς θεός εἰς τὰ δράματα τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Συγχρόνως μὲ τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἔργων προχωρεῖ καὶ ἡ τῆς σκηνῆς, εἰς τὴν δοποίαν ταῦτα ὑπόκεινται.

Τὸ Λειτουργικὸν δρᾶμα ἔχει ὡς θέατρον τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ ἡμι-λειτουργικὸν τὰ προπύλαια τοῦ Ναοῦ ἄτινα εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐπέχουν θέσιν παρασκηνίων τοῦ θεάτρου, τέλος τὰ διάφορα «Θαύματα» και «Μυστήρια» παριστάνοντα εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ θέατρα καὶ τὰς ἀρένας.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ λειτουργικοῦ δράματος τὰ σκηνικὰ ἥσαν ἀγνωστα.

Μόνον εἰς τὸ τέλος τοῦ διαλόγου αἱ τρεῖς Μαρίαι—ποῦ δὲν ἥσαν παρὰ τρεῖς νεαροὶ διάκονοι μετημφιεσμένοι εἰς γυναῖκας—καὶ δὲ φύλαξ Ἀγγελος ἦγειραν τὸ παρατετασμα τὸ δοποῖον ἀφινενὰ φανῇ ἐντὸς τοῦ τάφου τὸ σῶμα τοῦ Λυτρωτοῦ.

Χρειάζεται ὅπως ὑπερβολικὴ καλὴ θέλησις διὰ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι τὸ πρωτογενὲς ἐκεῖνο κάλυψμα ἦτο δὲ πρόδομος—τρόπον τινὰ—τῆς

σημερινῆς αὐλαίας.

Εἰς τὸ ἡμιλειτουργικὸν δρᾶμα ἥγειρετο πρόχειρος σκηνὴ εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ, δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ τῆς μεγάλης θύρας τῆς εἰσόδου.

Ἄρχιζουν ν' ἀναφαίνωνται εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν καὶ τὰ σκηνικά, τὰ κυριώτερα τῶν δοπίων παριστῶν τὸν Παράδεισον καὶ τὴν Κόλασιν.

Ο Παράδεισος ἐσυμβολίζετο μὲν ἐνα μεγάλο σινδόνι ἢ τελάρῳ ἐπάνω εἰς τὸ δοποῖον ἥσαν ζωγραφισμένα τὰ σύννεφα.

Ἡ Κόλασις, πρὸν καταντήσῃ νὰ συμβολίζεται ὑπὸ μορφὴν πύργου, ἐσυμβολίζετο μὲν ἐνα καζάνι (εἰς τὴν Ἀγγλίαν) ἢ μὲν βαρέλι (εἰς τὴν Γερμανίαν).

Βαθμηδὸν εἰσήχθησαν καὶ αἱ στολαί. Εἰς τὸ «Παίγνιον» νοῦ Ἀδάμι π. χ. τὸ δοποῖον ἀνεφέρομεν ἀντέρῳ, δὲ Θεός, δὲ Ἀδάμ, ἢ Εὔα, δὲ φύλαξ Ἀγγελος φέρουν ἔκαστος ἀπὸ ἐνα ἴδιατερον χαρακτηριστικὸν κουστοῦμι, δὲ Διάβολος στρέφεται πρόιξ τοῦ δένδρου ὑπὸ πραγματικὴν μορφὴν ὅφεως.

Εἰς τὴν σκηνὴν τὴν ἀναπαριστῶσαν τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐφαίνετο καὶ τὸ ἀστρον προχωροῦν καὶ δεικνύν εἰς τοὺς Μάγους τὴν ὁδόν.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ ΕΙΣ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

κούσατε νὰ σᾶς πῶ,
ἀγαπητέ μου!—εἶπεν
ἐπιτιθεμένη κατὰ τοῦ
ξενοδόχου κατακόκ-
κινγ, καὶ ἀφρίζουσα
ἀπὸ τὸν θυμὸν ἡ κά-
τοικος τοῦ ὑπὸ ἀρ. 47
δωματίου συνναγμα-
τάρχαντα Νασσατό-
ρην.—«Ἡ μοῦ δίνετε
ἄλλο δωμάτιον, ἢ σηκώνομαι καὶ φεύγω ἀμέσως
ἀπὸ τὸ κατηραμένο ξενοδοχείον σας! Αὐτὸς εἴναι
καταγώγιον, ὅχι ξενοδοχείον!» Εχώ κορίτσια με-
γάλα, κύριε, κ' ἐδὴ μέσα δὲν ἀκούει κανεὶς παρὰ
αἰσχρότητες! Τί εἰν' αὐτά; Μέρα-νύκτα! Άκους
κάποτε καὶ σοῦ ξεσφενδονίζει, κάπτι λόγια, ποῦ
κάνουν καὶ γενέρδ γὰ κοκκινήσῃ. Σωστὸς ἀμαξᾶ! Καλὰ ποσ τὰ κακόμοιρα τὰ κορίτσια μου δὲν
καταλαβαίνουν τίποτε, εἰδέμη γέλε γιὰ νὰ ξεπορ-
τίσῃ κανεὶς ... Αὐτὸς, καὶ τώρα κάπι διηγεῖται!
Άκούσετε!

— Εἴρω ἐγώ, φίλε μου, νὰ σου πῶ ἔνα καλύτερο συμβάν,— ἡκούσθη βραχνὴ φωνὴ βαθυφώνου ἀπὸ τὸ γειτονικὸν δωμάτιον.— Θυμᾶσαι τὸν ὑπολοχαγὸν Δρουζόφ; Αὐτὸς λοιπὸν δὲ ἵδιος δὲ Δρουζόφ ἥθελε νὰ κτυπήσῃ τὴν κίτρινη μπάλα στὴ γωνιά καὶ κατὰ τὴ συνήθεια, ὅπως ἔρεις, ἐσήκωσε ψηλὰ τὸ πόδι του... Εξαφνα ἀκούεται ἔνα: τρρρ! Εμεῖς στὴν ἀρχὴ ἔνομίσαμε πῶς
ἔσχισε τὴν τσόχα του μπιλιάρδου, δταν δύμας ἐγυρίσαμε καὶ εἴδαμε, τί νὰ ιδῇς φίλε μου;—αἱ

«Ηνωμέναι Πολιτεῖαι του ἐχωρίσθηκαν σὲ δύο! Τέσσο ψηλά, δὲ ἀφιλέτιμος ἐσήκωσε τὸ πόδι του, ποῦ δὲν ἔμεινε ραφὴ γερή... Χα-χα-χά. Καὶ ἥτον ἔκεινη τὴν ὥρα καὶ κυρίαις, μεταξὺ τῶν δοπίων καὶ ἡ γυναικα ἔκεινος τοῦ σαλιάρη—τοῦ ὑπολοχαγοῦ Ὁκούρηγ...» Ο Ὁκούρηγ ἔγεινε θηρίο... Τάχατες πῶς αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ φερθῇ τόσον ἀπρεπῶς ἐμπρόδε στὴ γυναικά του; Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο... τοὺς ἔρεις δὲ τοὺς δικούς μας!... στέλνει δὲ Ὁκούρηγ στὸν Δρουζόφ τοὺς μάρτυράς του καὶ δὲ Δρουζόφ ποσ δὲν εἴνε κουτόδε τοὺς λέγει... Χα-χα-χά... τοὺς λέγει: — «Ἄς στελλῃ τοὺς μάρτυρας σχῆμα σὲ μένα, ἀλλὰ στὸ ράφτη, ποῦ μούραψε τὸ πανταλόνι μου. Εκείνος φταίει!» — χά-χα-χά!

ΤΗ ΑΙΓΑΙΑ καὶ ἡ Μήλα, αἱ θυγατέρες τῆς συνταγματάρχαινας ἐκάθηγητο κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον καὶ μὲ τοὺς γρόνθους των ὑπεστήριζον τὰ παχουλά των μιάγουλα, εἰχον χαμηλωμένα τὰ ματάκια των καὶ δυσανασχετούσαν.

— Τ' ἀκούσατε λοιπόν; — «Ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Νασσατόρηγ, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ξενοδόχον. — Καὶ τὸ βρίσκετε αὐτὸ λίγο; Είμαι κύριε σύζυγος συνταγματάρχου!» Ο ἀνδρας μου εἴνε συνταγματάρχης. Δὲν θὰ ἐπιτρέψω ἐγὼ παρουσίᾳ μου σχεδόν, εἰς τὸν καθένα ἀμαξᾶν νὰ λέγῃ τέτοιες αἰσχρότητες!

— Δὲν εἴνε ἀμαξᾶς, κυρία, εἴνε διαγματάρχης Κίκολν... Απὸ τοὺς εὐγενεῖς.

— «Ἀν ἐλησμόνησε τὴν εὐγένειάν του μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ ἐκφράζεται σὰν ἀμ-

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ξᾶς, εἶνε τότε ἀξιος μεγαλυτέρας ἀκόμη περιφρονήσεως! Τέλος πάντων, δὲς λείψουν τὰ λόγια καὶ κάμπετε μου τὴν χάριν γὰρ λάβετε τὰ μέτρασας!

— Μὰ τί μπορώ γὰρ κάμιν ἐγὼ κυρία; Δὲν εἰσθε μονάχα σεις ποῦ παραπονεῖσθε, δῆλοι παραπονοῦνται,— τί θέλετε γὰρ τοσ κάμιν; πηγαίνεις στὸ δωμάτιό του κι' ἀρχίζεις νά τοὺς ντροπιάζεις καὶ τοῦ λές: «Ἀγγίδα Ιεάνοτς! Φοβηθήτε τὸ Θεό! Ντροπή, εἶνε!» κι' αὐτὸς ἀμέσως ἑταμάζεται γιὰ ρυθμίες καὶ μὲ διάφορες λέξεις: «Σου πέρνεις δὲς διάδολος τόν... καὶ τὰ λοιπά. Ἀσχημα καμώματα! Ευπνᾶς τὸ πρώτι καὶ ἀρχινὰ καὶ περιπατεῖ στὸ κοριδόρο, μὲ συμπάθειο μὲ τὰ ἑσώρουγά του. Ἡ πέρνει τὸ περίστροφο μεθυσμένος κι' ἀρχινὰ γὰρ φυτεύῃ σφαιρές στὸν τοίχο. Τὴν ἡμέρα μεθοκοπᾶ, τὴν νύχτα χαρτοπαίζει... κι' ὅστερ ἀπὸ τὸ χαρτί καυγάδες... Ντρέπομαι πιὰ καὶ τοὺς γουκάριδες!

— Καὶ γιατὶ δὲν τὸν διώχνετε τὸν τιποτένιον;

— Καὶ σαλεύεις αὐτὸς ἀπ' ἔδη; Χρωστᾷ τρία μηνιάτικα, μὰ καὶ ποιὸς τοῦ γυρεύει τὰ λεπτά; «Ἄσ μᾶς κάμη μονάχο τὴν χάριν γὰρ φύγῃ... Ὁ εἰρηνοδίκης τὸν κατεδίκασε ν' ἀδειάσῃ τὸ δωμάτιο, αὐτὸς δημιος ἔκαμε καὶ ἀγακοπή, καὶ ἔφεσι κι' ἔτσι τραβᾶς ή δουλειά... Μήτε τὸ διάδολο ν' ἀπαντήσῃς, μηδὲ τὸ σταυρό σου νὰ κάμης! Θεέ μου καὶ τὶ ἀνθρωπος! Νέος, ἔμορφος, ἔξυπνος...» Οταν δὲν εἶνε πιο μένος, καλύτερος ἀνθρωπος ἀπ' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει. Τίς προάλλες ποῦ δὲν γῆται μεθυσμένος διλημέρα καθίστανε κι' ἔγραψε γράμματα στοὺς γονεῖς του.

— Κακόμαροι γονεῖς! — εἶπε στενάζουσα τὴν συνταγματάρχαινα.

— Πράγματι, κακόμαροι! ἀμὲν εὐχάριστο πράγμα εἶναι νὰ ἔχῃς ἔνα τέτοιον κηφήνα; Καὶ τόνε βρέσουν, κι' ἀπὸ τὸ δωμάτιο τόνε διώχγουν, καὶ δὲν περνᾶ μέρα ποῦ γὰρ μῆ, δικάζεται γιὰ σκάνδαλο. Δυστύχημα!

— Η κακομαρία, τὴν δυστυχίσιμένη, τὴν γυναικά του! εἶπεν ἀναστενάζουσα τὴν συνταγματάρχαινα.

— Δὲν εἶνε παντρεμένος, κυρία. Αὐτὸς μονάχα

τοῦ ἔλειψε! «Ἄς εἶχε τὸ κεφάλι του γερὸ καὶ δὲν ἐπείραξε.

— Ή συνταγματάρχαινα διηγήθε τὸ δωμάτιον ἀπὸ γυνίας εἰς γυνίαν.

— Δὲν εἶνε παντρεμένος εἴπατε; — Ηρώτησε.

— «Οχι, κυρία.

— Ή συνταγματάρχαινα διηγήθε καὶ πάλιν τὸ δωμάτιον ἀπὸ γυνίας εἰς γυνίαν καὶ ἐσκέψθη ἐπ' ὅλιγον.

— Χρι!... Δὲν εἶνε παντρεμένος... εἶπε σκεπτομένη. — Χρι!... Λίλια, Μήλα, μήνυ πάθεσθε στὸ παράθυρο — κάμνει διαπεραστικὸν δέρα! Τὶ κρίμα! Νέος ἀνθρωπος καὶ ν' ἀφίσῃ τὸν ἑσυτό του νὰ γείνη ἔτσι! Καὶ γιατὶ δὲλ' αὐτά; Γιατὶ δὲν εἶχε καλήν ἐπιρροήν! Δὲν ἔχει μητέρα ποῦ νά... Λοιπὸν δὲν εἶνε παντρεμένος; «Άμ' βέδαια, ἔτσι εἶνε... Σᾶς παρακαλῶ, κάμετε μου τὴν χάριν — ἐξηγολούθησεν τὴν συνταγματάρχαινα ἡ πίνακας, σκεφθείσα: — πηγαίνετε καὶ παρακαλέσατε τὸν ἔξ ονόματός μου νά... μήνυ ἐκτρέπεται εἰς ἐκφράσεις. Πῆγε του: ή συνταγματάρχαινα Νασσατόρηγν παρακαλεῖ. Κάθεται, πῆγε του, μὲ τὴν κόρεαν τῆς εἰς τὸ δωμάτιον 47 ἥλθε ἀπὸ τὸ κτήμα της... — Πολὺ καλά.

— Ετσι νὰ τοῦ πῆγε: ή συνταγματάρχαινα μὲ τὴν κόρεα της... «Ἄς ἔλθῃ τουλάχιστον νὰ ἔγραψῃ συγγνώμην... Ἐμεις τὸ ἀπόγευμα εἰμεθα πάντα σπίτι. «Ἄχ, Μήλα, κλείσε τὸ παράθυρο!

— Τὶ θέλετε τὴν γυρεύετε, μαμά μ' αὐτὸν τόν... μεθύστακα; — εἶπε τὴν Λίλια ἀμά ώς ἔψυγεν διενοδόχος. — Ήρατε ποτὸν νὰ προσκαλέσετε, ἔνα μεθυστόν, ἔνα θορυβοποίόν, ἔνα κουρελιάργη!

— Α, μήνυ τὸ πῆγα, τα chère!... Εσεῖς αἰώνιως τὰ λίτια λέτε, καθήστε λοιπὸν καὶ περιμένετε γαμπρό! Τὶ τάχα; «Ο, τι καὶ νὰ εἶνε ὁ ἀνθρωπος, δὲν πρέπει νὰ τὸν περιφρονοῦμε... Κάθε χορτάρι πρὸς διφέλος του ἀνθρώπου εἶνε. Ποιὸς ζεύρει; — εἶπε ἀναστενάζουσα τὴν συνταγματάρχαινα περιβάλλοντα μὲ ἔμφροντι βλέμμα τὰς θυγατέρας της. — Ισως ἔδω ἔγκειται τὴν τύχη, σας. Ντυθήτε λοιπὸν γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον....

(Ἐκ τοῦ Ρωσοπού) ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. Aublet

Ο τυφλός